

Wreszcie, Komisja uważa, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, w zakresie, w jakim uznała, że istnieją wyjątkowe okoliczności uzasadniające przyjęcie dozwolonego przez nią środka. Komisja wskazuje, że jeżeli istnieją jakiegokolwiek okoliczności, zaskarżona decyzja zezwala na pomoc, która nie może zaradzić tym wyjątkowym okolicznościom lub wykrocza poza to, co niezbędne aby im zaradzić, z naruszeniem zasady proporcjonalności.

(¹) 2009/983/UE, Dz.U. L 338, s. 93

(²) Dz.U. 2006 C 319, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België (Belgia) w dniu 1 marca 2010 r. — Procureur-Generaal bij het Hof van Beroep te Antwerpen przeciwko Zaza Retail BV (Phillippe i Cécile Noelmans jako syndycy Zaza Retail BV (Belgia)), interwenient strony pozwanej: Zaza Retail BV (Manon Cordewener jako syndyk Zaza Retail BV (Niderlandy))

(Sprawa C-112/10)

(2010/C 113/51)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Cassatie van België

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Procureur-Generaal bij het Hof van Beroep te Antwerpen

Strona pozwana: Zaza Retail BV [Phillippe i Cécile Noelmans jako syndycy Zaza Retail BV (Belgia)]

Interwenient: Zaza Retail BV [Manon Cordewener jako syndyk Zaza Retail BV (Niderlandy)]

Pytania prejudycjalne

1) Czy pojęcie „wymagania przewidziane” w art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia upadłościowego (¹) obejmuje także wymagania, które dotyczą cechy koniecznej dla złożenia wniosku

o wszczęcie postępowania upadłościowego lub koniecznego w tym celu interesu osoby — jak prokuratury innego państwa członkowskiego, czy też wymagania te dotyczą tylko materialnych przesłanek wszczęcia i przeprowadzenia tego postępowania?

2) Czy pojęcie „wierzyciel” w art. 3 ust. 4 lit. b) rozporządzenia upadłościowego może być interpretowane szeroko w ten sposób, że także organ krajowy, który na podstawie prawa państwa członkowskiego, do którego przynależy, jest właściwy do złożenia wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego i występuje w interesie ogólnym oraz jako przedstawiciel ogółu wierzycieli, w niniejszej sprawie może skutecznie złożyć wniosek o wszczęcie ubocznego postępowania upadłościowego na podstawie art. 3 ust. 4 lit. b) rozporządzenia upadłościowego?

3) Jeśli pojęcie „wierzyciel” obejmuje także organ krajowy, który jest właściwy do złożenia wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego, to czy dla zastosowania art. 3 ust. 4 lit. b) rozporządzenia upadłościowego konieczne jest, aby ten organ krajowy wykazał, iż działa w interesie wierzycieli posiadających miejsce zamieszkania, siedzibę lub miejsce zwykłego pobytu w państwie tego organu krajowego?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg (Luksemburg) w dniu 3 marca 2010 r. — Państwo Wielkiego Księstwa Luksemburga, Administration de l'enregistrement et des domaines przeciwko Pierrowi Feltgenowi (zarządcy masy upadłości Bacino Charter Company SA), Bacino Charter Company SA

(Sprawa C-116/10)

(2010/C 113/52)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Państwo Wielkiego Księstwa Luksemburga, Administration de l'enregistrement et des domaines

Strona pozwana: Pierre Feltgen (zarządca masy upadłości Bacino Charter Company SA), Bacino Charter Company SA

Pytanie prejudycjalne

Czy usługi świadczone przez właściciela statku, który udostępnia go osobom fizycznym, za wynagrodzeniem, wraz z załogą, dla celów odbycia przez swych klientów podróży rekreacyjnej na pełnym morzu, mogą być zwolnione z podatku na podstawie art. 15 ust. 5 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku⁽¹⁾, jeśli usługi te są uznawane jednocześnie za najem statku i usługi przewozu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-117/10)

(2010/C 113/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, L. Flynn, K. Walkerová, A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2010/10/WE⁽¹⁾ z dnia 20 listopada 2009 r. w sprawie przyznania przez władze Rzeczypospolitej Polskiej pomocy państwa na zakup nieruchomości rolnych w okresie od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wydając zaskarżoną decyzję, Rada obeszła decyzję Komisji wynikającą z propozycji stosownych środków w pkt 196 wytycznych dotyczących rolnictwa z 2007 r. oraz z jej bezwarunkowego zaakceptowania przez Polskę, zobowiązującą to państwo do zakończenia najpóźniej do dnia 31 grudnia 2009 r. istniejącego systemu pomocy na zakup nieruchomości rolnych. Pod pretekstem wyjątkowych okoliczności Rada pozwoliła faktycznie Polsce na utrzymanie tegoż systemu aż do czasu wygaśnięcia w dniu 31 grudnia 2013 r. wytycznych dotyczących rolnictwa z 2007 r. Okoliczności wskazane przez Radę na poparcie jej decyzji ewidentnie nie są wyjątkowymi okolicznościami pozwalającymi na uzasadnienie wydanej decyzji i nie uwzględniają decyzji Komisji w sprawie tego systemu pomocy. Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisja podnosi cztery zarzuty:

- Po pierwsze, Komisja uważa, że Rada nie była uprawniona do podjęcia działania na podstawie art. 88 ust. 2 akapit trzeci WE, ponieważ nie zajęła stanowiska w przedmiocie polskiego wniosku w terminie trzech miesięcy określonym w akapicie czwartym tego przepisu, a także dlatego że w każdym razie pomoc, którą zatwierdziła, była pomocą istniejącą, którą Polska zobowiązała się znieść do końca 2009 r., gdy państwo to zgodziło się na stosowane środki zaproponowane mu przez Komisję.
- Po drugie, Rada nadużyła władzy, chcąc zneutralizować ustalenie, że środki pomocowe, które Polska mogła zachować do końca 2009 r., ale nie po tej dacie, mogły zostać utrzymane do 2013 r.
- Następnie, w ramach zarzutu trzeciego, Komisja twierdzi, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem zasady lojalnej współpracy, która ma zastosowanie do państw członkowskich oraz między instytucjami. W swej decyzji Rada zwolniła Polskę ze spoczywającego na niej obowiązku współpracy z Komisją w odniesieniu do stosownych środków zaakceptowanych przez to państwo członkowskie w zakresie istniejącej pomocy na zakup nieruchomości rolnych w ramach współpracy ustanowionej w art. 88 ust. 1 WE.
- W ramach ostatniego zarzutu Komisja podnosi, że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, ponieważ uznała, że zaistniały wyjątkowe okoliczności uzasadniające wydanie zatwierzonego środka.

⁽¹⁾ Dz.U. L 4 z 8.1.2010, s. 89.